

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8. — Για τις Επαρχίες Δρ. 7

Για το Εξωτερικό Δρ. Χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες 2 Δρ. την τριμηνία συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Έθν. Τράπεζα, Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός υπόγειου Σιδηροδρόμου Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τα λόγια του Κάιζερ — Ο σταυρός του Ματσούκα — Εφημερίδα σοσιαλιστική.

ΞΑΦΝΙΣΤΗΚΑΝΕ οι εφημερίδες μας με τα λόγια που είπε ο Κάιζερ στην καινούρια νύφη του. «Στη φαμελιά μας, της είπε, πρέπει να ξέρεις, παιδί μου, πως όλοι δουλεύουμε. Και ού λοιπόν πρέπει να δουλέψεις!» Ένας αυτοκράτορας μιλάει έτσι στη νύφη του, σε μια κοτζάμ πριγκιποπούλα! Και μεις εδώ, — ξακολουθούμε οι εφημερίδες μας — τη θεωρούμε ντροπή τη δουλιά, και η πιο φτωχιά μάννα τ'χει κρυφό καμάρι να βλέπει τη κόρη της ξαλωμένη από το πρωί ίσαμε το βράδι και να διαβάζει ρομάντζα! «Α! εγώ την έχω μοσκοαναφρεμένη την κόρη μου! Δε βάζει τα χέρια της στο κρότο το νωρό!... Κι έλλα τέτια κολοκούθια. Μα και σ' αυτό δε φταίνει οι μαννάδες. Φταίνει το σχολειό, το τρομερό αυτό σαράκι της Έλληνικής πολιτείας, που αποκοκοκιδώνει το μυαλό και των αγωριών και των κοριτσιών, που τα σονηθίζει στην τεμπελιά, που τα μαθαίνει επιτέλους πως το μόνο σκολίδι και η μόνη προκοπή είναι οι παρακείμενοι και οι μέσοι άφοροι και πως η δουλιά εργαζεται κατοπινή, σάν κάτι παραπανιστό και σάν κάτι βάνασσο πράμα.

Αλλάγε συστήματα στα σχολεία για να μη σ'ε ξαφνιάζουν πιά τα λόγια του Κάιζερ, μα νάν τα βρίσκετε φυσικώτατα, όπως τέτια θάν τα βρίσκουν κι διοι οι Γερμανοί.

*

ΧΡΥΣΟ σταυρό παίρνει ο Ματσούκας. Με γιὰ του. Θάν τον δούμε και Ταξιάρχη και Μεγαλόσταυρο μια μέρα, γιατί τέτιο δρόμο έχει πάρει ή δόξα του και σταματημέ δεν έχει. Και του άζει το καινούριο παράσημο του Ματσούκα, του παραβάζει μάλιστα, γιατί επιτέλους ο άνθρωπος δουλέψε στα γιομάτα, στο να την απολάψει μια τέτια τιμή, ενώ άλλοι κι άλλοι την απολαβαίνουνε δίχως να κάνουν το εκατοστό από κείνα ποδάκα ο Ματσούκας.

Θά μά: συχωρέσει τώρα να κάνουμε και μια παρατήρηση, όχι γι' αυτόνε μα γιὰ την καμαρωμένη την Πολιτεία μας. Να πούμε δηλ. πως η Πολιτεία δεν τον παρασημοφόρησε ως ποιητή, γιατί τότε έπρεπε ναχουν από καιρό παρασημοφορηθεί άλλοι, που κι ο Ματσούκας θάν τους θαρρεί γι' ανώτερούς του. Και θέλουμε ο Ματσούκας, έτσι λεβέντης που είναι, να παρουσιαστεί μεθαύριο στο Διάδοχο και να του πει:

— Υψηλότητα, σ' εύχαριστώ για το καινούριο παράσημο που μου δίνεις, μα δεν το δέχομαι. Όσο ένας Παλαμάς, ένας Καρκαβίτσας, ένας Βλαχογιάννης, ένας Παπαδία μάντης και τόσο άλλοι ανώτεροί μου στα γράμματα δεν έχουν ούτε μπρούτζινο σταυρό, θά ντρέπουναι εγώ να φορώ το χρυσό. Και σου τον γυρίζω!

Και μια μέρα το τέτιο λεβέντικο φέρισμα του θάν του λογαριαζότανε περισσότερο απ' όλα τα χεροκροτήματα κι απ' όλα τα παράσημα που μάλωζε ίσαμε τώρα.

*

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ πως οι σοσιαλιστές της Αθήνας λογαριαζότανε να βγάλουν εφημερίδα δική τους, βδομαδιατική για την ώρα, και πως έρχεται κι ο Πέτρος ο Βασιλικός από τη Γερμανία για νάν τη διευτύνει. Μακρί μια ώρ' άρ-

χύτερα να γίνει κι αυτό το καλό, γιατί τέτιο όργανο πού να κηρύξει τις νέες ιδέες (νέες ιδέες για μάς: εδώ, γιατί στον άλλο πολιτισμένο κόσμο παλιώσανε πιά) και να δουλέψει κάτω από ένα τέτιο πρόγραμμα, τόσο πλατύ και τόσο ριζοσπαστικό, έλειπε από τον τόπο μας και χρειαζότανε σ' αλήθεια.

Όταν κανείς λογαριάζει πως, είνον από την επιστημονική συζήτηση πούγινε τον περασμένο χειμώνα στο «Νουμά», ο σοσιαλισμός ίσαμε την ώρα μόνο τη δημοκρατική μορφή του έδειξε στον τόπο μας κι ήταν ακόμα λογαριάζει κανείς πως οι σοσιαλιστάδες της Αθήνας, δεν είναι σοσιαλιστάδες της ρούγας, μα σοσιαλιστάδες του γραφείου και του βιβλίου τους, έπιστήμονες όλοι τους ένας κ' ένας (ο Δελμούζος, ο Παπαναστασίου, ο Τριανταφυλλόπουλος κλπ) — όταν κανείς τα λογαριάζει αυτά, δεν μπορεί παρά νάν τους συχαρεί για την απόφασή τους και να καρτερεί με λαχτάρα να δει την εφημερίδα τους.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Είμαι πατέρας, και σάν καλός πατέρας παρακολουθώ πάντα την πρόοδο των παιδιών μου στο Σχολειό. Χτίς σάν γύρισε από το σχολειό το παιδί μου εΐταν ολόχαρο.

— Τι συμβαίνει, Κωστάκη μου; Σήμερα βέβαια θά π'ρες άριστα και σέ βλέπω ολόχαρο.

— Όχι, μπαμπά μου. Μας έλεγε ο διευθυντής μας σήμερα, πως σε λίγες μέρες θά κάμουμε τελετή στη Σημαία μας.

— Και πως! Νέα πράγματα;

— Ναι. Μας είπε πως τόγγραψον οι εφημερίδες και πως περιμένουμε τώρα και την εγκύκλιο για να γιορτάσουμε. Είναι διαταγή του Υπουργείου.

Από τα λόγια του παιδιού μου κατάλαβα πως κάποιος νεωτερισμός συστήθηκε στα σχολεία. Εύθως έσκέφτηκα τον κ. Στάη και τον Γενικών Γραμματέα κ. Δροσίνη και είπα με το νου μου, «κάτι καλό θά φτιαχίτηκε χωρίς άλλο για τα Σχολεία. Πρόχειρη εφημερίδα δεν είχα άλλη παρά τον «Έλληνισμό». Ψάχνω δώ, ψάχνω κει και στους δυο τελευταίους στίχους της Δης, σελίδας βρισκω και διαβάζω:

«Η έορτή της Σημαίας εις τα Σχολεία». Εις το προχθεσινόν φύλλον της «Εφημερίδος της Κυβερνήσεως» εδημοσιεύθη το ακόλουθον βασιλικόν διάταγμα περί καθορισμού ημέρας έορτής της Έθνικής Σημαίας και τα λοιπά».

Διαβάζοντας το έσκεπτόμουνα πως μια τέτια τελετή για παιδιά δεν εΐταν και κακή. «Αν και πάντα έχω τη γνώμη πως το αίσθημα δεν φτάνεται με τέτιες δουλειές. Ακόμα σκέφτηκα πως για ένα δυο χρόνια τούτη η τελετή θά εΐταν δύσκολο να γενή σ' όλα τα Σχολεία του Βασιλείου μας, γιατί έπρεπε η Κυβέρνηση να βγάλη πίστωση τουλάχιστο 80 χιλιάδες δραχμές για να φτιάση μιάμιση χιλιάδα σημαίες, που θά χρειαζότανε για τα διάφορα σχολεία, εκτός αν ήθελε ο κ. Υπουργός να δανειστούν εκείνη την ημέρα τα σχολεία τις διάφορες σημαίες του ταβερνιάρη του χωριού ή του μπακάλη, για να κάμουν την τελετή τους. Μα και πάλι δε σκοτίστηκα, γιατί όλα τούτα σιγά, σιγά διορθώνονται, μονάχα λιγάκι τ'άχασα και μου άνιθιθε το αίμα στο κεφάλι, σάν διάβασα παρακάτω:

«Εΐτα ο διευθύνων αναγινώσκει διά φωνής έντόνου την εξής προσλαλιά:

Έλληνόπαιδες! και τα λοιπά».

Από το Έλληνόπαιδες βέβαια καταλαβαίνετε το περιεχόμενο της προσλαλιάς, μα και εγώ έτσι για τον τύπο και για την ιστορία σας βάζω ένα δυο κομμάτια.

«Η Κυανόλευκος αυτή σημαία την όποιαν επιπέθει ο τίμιος σταυρός!»

«Τα Έλληνικά φρούρια, τα στρατιωτικά σώμα-

τα, τα πολεμικά σκάφη, σκιαζόμενα υπό της σημαίας».

«Προσατενιάστε, προσβλέψατε, θά δμύσητε, θά όρμισθήτε... (νέο είδος διγλωσσίας).

«Από του νυν δέ»... μέχρι τέλος κόσμου πάντα οι ίδιοι θ'άμαστε, λέγω εγώ. Χείρου και χειρότεροι.

Τώρα πολύ καλά καταλαβαίνετε πως αυτή η προσλαλιά θά άκουσθ' από παιδιά επτά χρονών ως δώδεκα χρονών. Παιά δι έντόπωση θά τους κάμη, μονάχο του φαίνεται. Έξήγηση δε θέλει. Καθένας καταλαβαίνει το τί θά γενή. Δηλαδή την ημέρα της τελετής, ενώ ο δάσκαλος θά φωνάζη, «σάν πετεινός, την προσλαλιάν στα παιδιά, στα Έλληνόπουλα, αυτά μη καταλαβαίνοντας το τί τους λέγει και «σκιαζόμενα υπό της σημαίας» θά την τ'ρανε τα δύστυχα με μεγάλη προσοχή, ενώ αυτή, η γαλανόλευκη σημαία μας, μ' ένα παράπονο, μ' ένα ελαφρό ψιθύρισμα θά τους λέγει ντροπαλά:

«Παιδιά μου! Θέλω να με βάλετε στην καρδιά σας, θέλω να με αγαπήσετε με αίσθημα και με πόθο, δε θέλω να μ'έχετε στα χείλια, μα στην καρδιά».

ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ. Γ. Βλαχογιάννης. Τόμος Πρώτος. Αθήνα 1900—1908. Από τον καινούριο τόμο του Βλαχογιάννη ξανατυπώνουμε τον πρόλογο σ' άλλη στήλη βλέπον οι αναγνώστες μας και τα περιεχόμενα κ' έτσι με τον πρόλογο και με τα περιεχόμενα δείχνεται η μεγάλη και σημαντική αξία του βιβλίου. Ο Βλαχογιάννης εΐαι ένας από τους λίγους αληθινούς τεχνίτες του λόγου και φανατικός δημοτικιστής, όσο κι αν κριμάνεται στον πρόλόγ' του τον επιφυλακτικό. «Η δουλιά του φανατικού δημοτικιστή τους δείχνει κι ως φωνάζει στο θέλει για το ένατιό. Φωνάζει αυτός, μα φωνάζει και η δουλιά του, και μεις τη δουλιά του θικούσαμε.

«Σήμερα τέλος έχουν οι φίλοι μου στα χέρια τους τον πρώτο τόμο των «Προπυλαίων», αφού τόσο τους έκαμα να περιμένουν. Οκτώβρη του 1900 βγήκε το πρώτο φυλλάδιο *), κ' έλπικα να τους χαρίζω κ' από έναν τόμο καθε χρόνο. Δεν ήρθαν άλλοιως τα πράματα, που συνειθίζομε να λέμε, αλλά με γέλασαν οι ελπίδες οι δικές μου. Τα πράματα δεν άλλαξαν το δρόμο τους. Έτσι, αν έγιναν και τριάντα συνδρομητές, αν βρέθηκαν άλλοι τόσοι αγοραστές, είναι πολλοί κι αυτοί. Το βιβλίο ήθελε έξοδα να τυπωθ'η, και περιμένε. Όμως άζει ταχα, ένας γραφιάς που δεν τονε κυτάζει το κοινό, να θέλη να τυπώνη τα βιβλία του μ' έξοδα δικά του; Το ζήτημα μπορεί να μείνη άλυτο, στον τόπο μας, αυτή την ώρα και πολύν καιρό ακόμα. Για μένα εΐναι κι' αδιάφορο. Το κοινό για μένα, κοινό που το συσταίνουν οι πολλοί κ' οι λίγοι, υπάρχει. Εγώ μιλω μαζί του, με το νου. Δε λέω πως στο γράφω, στέκει εμπρός μου, φάντασμα. Όμως ό,τι γράφω εΐν' ένα μίλημα με το κοινό. Γιατ' είναι μίλημα με τον ίδιο τον έκυτό μου. Βγαλμένος είμαι από τη λαϊκή ψυχή κ' εγώ. Κάθε μου όνειρο πρίν πάρη σάρκα, πρέπει να πιάση ρίζες απ' τη λαϊκή ψυχή. Πρέπει να ποτισθ' από την πηγή της. Δεν είμαι ξένος της εγώ. Είμαι από την Ελλάδα, την πλατειά και τη μεγάλη.

*

Στο τέλος αυτού του τόμου βρίσκονται τα πρώτα μου γραψίματα, τυπωμένα χωριστά με το ψευ-

*) Το δεύτερο βγήκε Δεκέβρη του 1900, το τρίτο Οκτώβρη του 1902, το τέταρτο Σεπτέβρη του 1903, το πέμπτο Γενάρη του 1905 και το έκτο Αύγουστο του 1908.

δώνυμο που πρωτοφάνηκαν. Όταν έπιασα το κοντύλι πρώτη φορά, στα 1890, ή περθένα όρμη της ψυχής μου μ' έφερε, σοφή, στη γλώσσα του λαού μας, κ' έγραψα τον «Ξενιτεμό». Πόσα χρόνια περασμένα! 'Ο πόλεμος ανάμεσα στα δυό στρατόπεδα τὰ γλωσσικά ξάναψε και θέριψε. Κ' ίσως από τους γραφιάδες είμαι ο μόνος που δε μπήκα στον άγώνα τους. Τη γλώσσα, μιὰ κ' είπα να τή γράφω, δε θέλω πια να τη συλλογίζωμαι. 'Αφού ή καρδιά μου πρώτα μουδαιζε τό δρόμο της, αφού κι' ο νοός μου τονέ φώτισε έπειτα, αποφάσισα να μη γλωσσολογώ. Τη γλώσσα βέβαια τη μελετώ, αφού και τη γράφω, αλλά δε θέλω να τήν έχω καυσοφύλλι και σπαθι στα χέρια μου. Γράφω για τής μορφής τήν όμορφιά, γράφω για τήν ούσια, όχι όμως για τή γλώσσα μοναχά. Οί φανατικοί τής γλωσσικής σημαίας, κ' οί άγύρτες της, μπορεί να λένε πως δε δουλεύω για τήν ιδέα. 'Όμως, μου φαίνεται, δουλεύω. Είμαι από τους πιστούς της εγώ, τους πρώτους και τους πειό καθαρούς. 'Αν βγάλη κανένας τον Ψυχάρη, τό σοφό, τον καλόγνωμο και συβιβαστικόν, οί άλλοι πρωτοστάτες και πρωτόθρονοι έχουν τό φανατισμό τον άγριο του νεοφώτιστου. Δέ λογαριάζουν τήν ανάγκη, που είναι ο μέγας νόμος τής ζωής Τό γλωσσικό ζήτημα τό θέλουμε για ζήτημα ήθικό. 'Αν γράψης και μιάν άναφορά στον ύπουργό, πρέπει να τή γράψης δημοτικά (μιὰ μέρα βέβαια κι αυτό θα γίνη). Τότε λοιπόν πρέπει να κλείσης όλες τής ύφρες τής κοινωνικής ζωής τριγύρω σου, ως που να ξεμερώση ή μέρα, ή άγέννητη, που ο κόσμος άξαφνα, με μιὰ γνώμη, θα πέση και θα προσκυνήση τής άρχής σου. 'Ός τότε έσύ περιμενε, ενώ έχεις υποχρέωση να μην ξεμακρύνης από τους ήμόφυλους σου, να τους μιλήσης και τήν καθαρεύουσα τους, για να τους κάνης να σ' άκούσουνε. Να τους άγκαλιάζης, ενώ σε βρίζουνε, κ' ενώ σε κρίζουνε προδότη, άνόητοι, να τους φωτίζης.

'Εγώ νομίζω : 'Ο καλλιτέχνης στη γλώσσα δέν κάνει καμμιά υποχώρηση, ποτί. 'Ο κοινωνικός όμως άνθρωπος, ο έπιστήμονας, ο δάσκαλος, ο πατριώτης πρέπει να κάνουν και πολλές. Στην κόσμο τής ιδίας οί νίκες έρχονται σιγά. Μόνο οί πολιτικές μεταβολές γίνονται από μιὰ μέρα σ' άλλη. Κ' ή 'Ελληνική κοινωνία σιγά, και χωρίς να τό καταλάβη, θα παρατήση κάθε αντίσταση, ενώ οί γλωσσικοί κοκκόροι ακόμα θα τήν έρεθίζουνε με τὰ ξεφωνητά τους, και θα τήν κάνουνε να μένη στο τυφλό της πείσμα, άθώα κι' άνιδη.

'Ετοιμος είναι για τύπωμα ο δεύτερος κι' ο τρίτος τόμος, και θα βγούνε γλήγορα.

'Αθήνα, 15 Αύγουστου 1908.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Γ Ι Α Τ Ι :

Γιατί με βρίζεις, βρέ τρελλή μικρή,
Μπεκρή ;
Μη λές, είν' που με κάνει τό πιστό
Κουτό ;
Κι' άπέ ; Γώ τό είπα : μιὰ ζωή είν' αυτή,
Θάν τή
Γλεντήσω κι' άς με ρέψη τό κρασι
Κ' έσύ.
Καλά
Δέν κάνω άφού είναι και τὰ δυό καλά ;

ΒΑΣΙ-ΛΑΚΗΣ

ΦΙΛΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

— Με χαρά μαθαίνουμε πως στη Σύμωρη άρραβωνιάστηκε ο άγαπητός συνεργάτης μας Νίκος Σαντορινατός με τήν καλή κόρη 'Αλεξάντρα Χ. Χαμουδούπουλου, άδερφή άγαπημένη του συνεργάτη μας Τώνη Χριστιδή.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΡΟΫΛΛΙΑ

Τόμος πρώτος
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.

Π Ε Ζ Α

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΜΑΤΑ

Φαντάσματα. Τό χάρισμα τής Θεας. — Τό Στοιχειό. — Τό Καράδι.

Κύκλοι τής 'Ανέμης. 'Η πληρωμή, ή τό παραμύθι του βοσκού και του λύκου.

Τὰ πλάσματα του Νοού. Θεού θάνατος. — 'Η κατάρα του πατέρα. — Τής Μοίρας τὰ γραμμένα.

Λόγοι κι' αντίλογοι. 'Ο θάνατος του Παληκαριού. — 'Ο γάμος τής Λυγερής. — Τής Λαμπρής τ' άρνάκια. — 'Ο άμμος και τό κύμα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Του Χωριού και τής Χώρας. Για τήν άγάπη — Για τήν τιμή.

'Ιστορίες του Γιάννου 'Επαχτίτη. 'Ο Ξενιτεμός. — Τὰ κουδούνια. — 'Η Θειακούλα. — Τό 'Ερημόκαστρο.

Παράμεροι δρόμοι. 'Ο Μπάμπια Μίχας. — Τό σεντούκι τής φιλάργυρης. — 'Αγρυπνίες. — 'Ο γάμος τής Λεμονιάς. — Χειμώνιασμα.

Μεγάλα χρόνια. Τό Κάστρο.

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

Η ΜΟΥΣΑ Κ' Η ΨΥΧΗ

Εικονίσματα. Τό χάραμα. — 'Εσπερινός. — Στο Χριστό νεκρό.

'Ανθοί και πόνοι. Τζετζέδι. — Τό πρώτο χελιδόνι (στη γιορτή μιας κόρης). — Θρήνος στον 'Ηλιόχαρο. — 'Ο θάνατος τής άγάπης. — 'Εξομολόγηση. — 'Απολύτρωση.

Τραγέλαφοι. Τό δέντρο τής Σοφίας.

'Επιγράμματα. Στην Ποιητή. — Σί κόρη νεκρή. — 'Η 'Ελλάδα στον προσκυνητή του Σαλαδίνου. — Στο άγαλμα του Μπαίρον. — Σί λόγιον ύπο ψήφιο. — Στη φαρμακωμένη. — Σί διαβασμένο βασιλόπουλο. — Σε γέρο πολιτικό.

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Α

Γράμματα από τ' 'Αγιον 'Όρος. Γράμμα Α'. — Γράμμα Β'.

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Κ Α

'Ιστορικές αναζητήσεις. 'Η ανάβαση του Φαββιέρου στην 'Ακρόπολη. — Ζητήματα ιστορικά και καλογερικά.

'Ιστορικοί γύροι. 'Ο Γκούρας και ή Γκούραινα. — 'Η ναυτική έστρατεία στο Βόλο (1827). — Παλαμηδαίοι.

Μικροί έρανοι. Τὰ επινίκια τής μάχης τής 'Αράχωβας. — Γιώργης Κανάρης.

'Ανέκδοτα. Τό τάμα.

'Αρχείο τής 'Εθνικής 'Ιστορίας.

Γ Λ Ω Σ Σ Ι Κ Α

Για τή μελέτη τής εθνικής γλώσσας. Ζακωθινές παροιμίες (συλλογή του Κόμ. Γκυίφορδ). — Μοιρολόγια τής Ρούμελης (συλλογή Πέτρου Βασιλικού). — 'Ανέκδοτα δημοτικά τραγούδια. — Η φηλολογηκες γραφες του Βηλαρα (άνέκδοτη γλωσσική μελέτη του Γιάννη Βιλλαρά).

Μικροί έρανοι. Διορθώματα σ' ένα δημοτικό τραγούδι από τή συλλογή του Πάσσωδ. — «Σ' τή φωτιά, 'σ τό βρόντο».

Πουλιέται στα Γραφεία του «Νουμά» Δρ. 5. Για τό έξωτερικό φρ. 6. 'Οποιος θέλει γράφει στον ίδιο τό συγγραφέα δρόμος Φωκυλίδου 34, 'Αθήνα.

Τό μόνον πατριωτικόν

Τό μόνον ελληκρινές

Τό μόνον 'Ελληνικόν

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΧ.

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ

26 'Οκτωβρίου και 31 Δεκεμβρίου 1908

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τό «'Εμπρός» και ή «'Εστία» θυμώσανε που ο κ. Ψυχάρης δημοσίεψε ποιήματα και χαριτολογήσανε και οί δυό τους, θυμωμένα πάντα.

— Τό «'Εμπρός» μās βεβαιώνει πως τό «γίρας έρχεται και με στίχους κομιά φορά» και ή «'Εστία» συβουλεύει τον κ. Ψυχάρη να βουλώνει ταύτιά του όταν του τραγουδούν οί Σειρήνες.

— 'Αν τύχει κομιά φορά και ξαναθελήσει ο κ. Ψυχάρης να δημοσιέψη στίχους, πρέπει να ζητήσει πρώτα τήν άδεια από τους δυό αυτούς τρομερούς στιχοφάλακες.

— Τὰ δημοτικά τραγούδια που δημοσιεύουμε εκρόπια στο σημερινό φύλλο, και που θα δημοσιέψουμε και σ' άλλα φύλλα, είναι παρμένα από τή συλλογή του Πέτρου Βασιλικού «Μοιρολόγια τής Ρούμελης» που βρίσκεται στα «Προπόλαια» του Βλαχογιάννη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. R. Boese Marburg και T. Kato, Chibin el Konr. Λάβαινε τή συνητομή και σās εύχαριστούμε.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ

Τ Η Σ Π Ο Λ Ε Ω Σ Α Θ Η Ν Ω Ν

Παρακαλούνται οί κ. κ. 'Υδροληπται τής πόλεως 'Αθηνών, οί όφείλοντες τό αντίτιμον ποσίμου ύδατος του έτους 1908, όπως προσέλθωσι και καταβάλωσιν αυτό είνε τό ταμείον του Δήμου, ίνα μη ή ύπηρεσία άναγκασθί και διακόψη τήν διοχίτευσιν αυτού.

'Αθήναι 15 'Οκτωβρίου 1908.

'Εκ του γραφείου του ύδραυλικού τμήματος του Δήμου 'Αθηναίων)